

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobkyně: **Grocery CZ s.r.o.**, IČ: 27917649, se sídlem náměstí 14. října 2, Praha 5, zast. Mgr. Davidem Padyšákem, advokátem, se sídlem Na Příkopě 8, Praha 1, proti žalované: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Květná 15, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 9. 2013, č. j. 30 A 70/2012 - 110,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Usnesením ze dne 10. 4. 2012, č. j. BG940-2/8/9/2012-SŘ, žalovaná zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila usnesení Státní zemědělské a potravinářské inspekce, inspektorátu v Hradci Králové (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 12. 1. 2012, č. j. DA614-9/291/6/2011-SŘ. Správní orgán prvního stupně usnesením rozhodl o tom, že žalobkyně není účastníkem správního řízení vedeného pod sp. zn. DA614/291/6/2011-SŘ proti právnické osobě Kaufland Česká republika v.o.s. (dále též „účastník řízení“) ve smyslu § 27 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů.

Žalovaná v rozhodnutí o odvolání uvedla, že veškeré možné důsledky rozhodnutí o uložení pokuty za spáchání správního deliktu účastníku řízení jsou vůči žalobkyni toliko nepřímé. Odpovědnost účastníka správního řízení byla v daném případě objektivní, a to

v souladu se zákonem č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o potravinách“). Podle žalované bylo předmětem kontroly toliko uvádění potravin do oběhu prostřednictvím účastníka řízení. Účastník řízení pak měl a mohl ověřit shodu údajů deklarovaných na obale a skutečného obsahu této potravin a případně činit kroky směřující k nápravě v souladu s potravinovým právem. Skutečnost, že tak účastník řízení neučinil, však nemá přímý vztah k žalobkyni jako k výrobcí daného výrobku a dopad na ni je toliko nepřímý. Žalovaná dále popřela, že by se správní orgán prvního stupně zabýval pouze některými důvody svého rozhodnutí a podstatnější důvody zcela pominul. Rozhodnutí o uložení pokuty za správní delikt směřuje toliko vůči účastníkovi řízení a na žalobkyni nemá přímý dopad. Ke splnění možnosti účastnit se řízení pak nepostačuje toliko právní zájem žalobkyně. Pokud správní orgán prvního stupně dospěl k závěru, že veškeré důvody pro případné účastenství ve správním řízení jsou toliko nepřímého charakteru, nebylo podle žalované nutné zabývat se navrhovanými důkazy, u nichž správní orgán prvního stupně správně shledal, že nemají přímý dopad na práva a povinnosti žalobkyně. Navíc se námitky žalobkyně týkaly problematiky uvádění potravin klamavě označených jako „med“ do oběhu. Pokud jde o protokol z kontroly účastníka řízení, pak skutečnost, že žalobkyně disponuje detailními informacemi o původu a složení výrobku, nemůže podle žalovaného souviset s přímým dopadem do práv a povinností žalobkyně. Žalovaná rovněž poukázala na to, že rozhodla v souladu s ustálenou správní praxí.

Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 26. 9. 2013, č. j. 30 A 70/2012 - 110, žalobu zamítl. V odůvodnění soud uvedl, že se žalobkyně domáhala účastenství ve správním řízení, v němž šlo o projednání správního deliktu společnosti Kaufland Česká republika v.o.s. za spáchání správního deliktu podle § 17 odst. 2 písm. b) zákona o potravinách. Daná obchodní společnost měla uvádět na trh výrobek „Stilla fiori Med květový - akátový á 500 g, DMT 29. 11. 2012“, jehož nepravdivé označení názvem „med“ uvádělo spotřebitele v omyl, neboť výrobek nesplňoval předpoklady pro to, aby mohl být nazýván „medem“. Výrobcem tohoto produktu byla žalobkyně. Dotčení žalobkyně na jejích právech bylo podle soudu pouze nepřímé, takže ta se nemohla stát účastnicí správního řízení podle § 27 odst. 2 správního řádu. Soud připustil, že v důsledku rozhodnutí o správním deliktu může dojít k rozvázání obchodních kontraktů s účastníkem řízení i s jinými prodejci. Uvedené hypotetické následky však nezpůsobuje předmětné rozhodnutí o správním deliktu, nýbrž jde až o uplatnění případných soukromoprávních sankcí. Soud dále posuzoval, zda důsledkem meritorního rozhodnutí žalované může dojít k přímému dotčení práva žalobkyně na ochranu dobré pověsti ve smyslu § 19b odst. 3 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, a tedy zda měla být žalobkyně z tohoto titulu účastníkem správního řízení vedeného s prodejcem výrobku. I v tomto případě soud shledal toliko zásah nepřímý, neboť meritorním rozhodnutím žalované nedochází k přímému dotčení práv nebo povinností jiných subjektů. V rozhodnutí o uložení pokuty se nerozhoduje o pochybení výrobce produktu a jemu tedy žádná práva ani povinnosti z takového rozhodnutí nevznikají; není tedy ani přímo dotčeno jeho právo na ochranu dobré pověsti. V souzené věci navíc rozhodnutí žalované ve věci správního deliktu neobsahuje identifikaci žalobkyně jako výrobce dotčeného produktu, avšak přímou dotčenost by podle soudu nebylo možné shledat ani v případě, že by rozhodnutí o správním deliktu identifikaci výrobce obsahovalo. K tomu

pokračování

soud odkázal na rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 25. 6. 2009, č. j. 30 Ca 248/2007 - 27, dostupné na www.nssoud.cz. Proti své identifikaci např. v tiskových zprávách žalované se pak žalobkyně může bránit v režimu soukromého práva. K tvrzené nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně soud uvedl, že správní orgány obou stupňů vzaly při rozhodování na vědomí důkazy předložené žalobkyní. Důkazy předložené žalobkyní však nebyly způsobilé prokázat její tvrzení o přímém dotčení práv a nebylo tedy nutné, aby se k nim správní orgány ve větší míře vyjadřovaly. Soud podotkl, že z obsahu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je patrný názor na problematiku účastenství žalobkyně v předmětném řízení a žalobkyni tedy nebylo upřeno, aby se k němu kvalifikovaně vyjádřila, což také učinila. Nezměnilo to však nic na tom, že žalobkyně nemá postavení účastníka dotčeného správního řízení ve smyslu § 27 odst. 2 správního řádu.

Ve včasné kasační stížnosti žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) namítla, že soud provedl zužující výklad § 27 odst. 2 správního řádu, což *de facto* vylučuje užití tohoto ustanovení. Rozhodnutí o správním deliktu mohlo obsahovat zjištění, že výrobek stěžovatelky nevyhověl požadavkům právních předpisů, přičemž tato situace následně nastala. Dále stěžovatelka namítla zásah do dobré pověsti právnické osoby ve smyslu § 19b odst. 3 občanského zákoníku, jenž byl přímým důsledkem rozhodnutí o správním deliktu, přičemž se s touto skutečností nedostatečně vypořádal i krajský soud. Stěžovatelka poukázala na to, že případné zjištění, podle něhož její výrobky nevyhovují právním předpisům, by bylo přístupné široké veřejnosti. Rozhodnutí o správním deliktu by tak mělo autoritativní povahu i vůči výrobkům stěžovatelky. Stěžovatelka dále namítla, že výrok rozhodnutí o správním deliktu může v popisu skutku obsahovat zjištění o tom, že výrobek stěžovatelky neodpovídá právním předpisům. Stěžovatelka dále namítla, že rozhodnutí o správním deliktu má autoritativní povahu a správní orgány i soud pominuly zjištění o klamavém označení medu ze stran stěžovatelky. Dokazování v daném správním řízení se pak týkalo toliko vlastností medu stěžovatelky a toho, že sama stěžovatelka se při výrobě medu dopustila porušení povinností podle zákona o potravinách. Stěžovatelka dále poukázala na dvojkolejnost výkonu dozoru nad dodržováním povinností podle zákona o potravinách, když při výrobě je kompetentní Státní veterinární správa a při prodeji v maloobchodě žalovaná. Stěžovatelka dále uvedla, že podle judikatury je předmětem vázanosti soudu pravomocné rozhodnutí o deliktu a o osobě delikventa. Popis skutku v rozhodnutí o správním deliktu pak popisuje stěžovatelkou namítané zjištění o nepravdivém označení potravin jako „medu“. Krajský soud pak svým rozhodnutím zamezil stěžovateli, aby se v jakémkoliv řízení bránila proti porušování jejích práv, neboť obecné soudy jsou při svém rozhodování vázány popisem skutku v rozhodnutích žalované. Stěžovatelka dále poukázala na to, že napadený rozsudek odkázal na rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 25. 6. 2009, č. j. 30 Ca 248/2007 - 27, jež však nelze nikde dohledat; navíc si soud ani neověřil, zda jsou oba případy srovnatelné. Stěžovatelka dále namítla nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a nesprávné právní posouzení věci správním orgánem prvního stupně. Stěžovatelka proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 9. 2013, č. j. 30 A 70/2012 - 110, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaná se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnila s právním názorem Krajského soudu v Hradci Králové, neshledala důvodnou žádnou námitku uvedenou v kasační stížnosti a navrhla zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti. Neshledal přitom vady, k nimž by podle § 109 odst. 4 s. ř. s. musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. *„[k]asační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.“* Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. *„[k]asační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.“*

Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. *„[k]asační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé“,*

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud úvodem uvádí, že podstata sporu mezi stěžovatelkou a žalovanou spočívá v tom, zda mělo být stěžovatelce přiznáno postavení účastníka řízení ve smyslu § 27 odst. 2 správního řádu. Jednalo se o účastenství v řízení, v němž správní orgán prvního stupně uložil společnosti Kaufland Česká republika v.o.s. za spáchání správního deliktu podle § 17 odst. 2 písm. b) zákona o potravinách pokutu ve výši 100.000 Kč. Skutková podstata daného správního deliktu měla spočívat v tom, že při kontrole u dané obchodní společnosti bylo zjištěno, že byl na trh uveden výrobek „Stilla fiori Med květový - akátový á 500 g, DMT 29. 11. 2012“. Výrobce tohoto produktu, jenž nesplňoval předpoklady pro označení „med“, byla stěžovatelka.

První námitkou kasační stížnosti je tvrzené nesprávné posouzení právní otázky vedlejšího účastenství v řízení ve smyslu § 27 odst. 2 správního řádu. Stěžovatelka je přesvědčena, že jako výrobce předmětné potraviny, ohledně níž bylo se společností

pokračování

Kaufland Česká republika v.o.s. vedeno správní řízení o uložení pokuty za správní delikt, měla být účastníkem tohoto řízení. K této námitce Nejvyšší správní soud uvádí následující.

Správní orgán má povinnost zkoumat okruh účastníků během správního řízení *ex offio* a nese odpovědnost za správné zjištění a vymezení účastníků ve všech fázích správního řízení, jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 2. 2011, č. j. 5 As 24/2010 - 97, dostupném na www.nssoud.cz. Správní řád vymezuje tři okruhy účastníků správního řízení.

Podle § 27 odst. 1 správního řádu účastníky řízení jsou a) v řízení o žádosti žadatel a další dotčené osoby, na které se pro společenství práv nebo povinností s žadatelem musí vztahovat rozhodnutí správního orgánu; b) v řízení z moci úřední dotčené osoby, jimž má rozhodnutí založit, změnit nebo zrušit právo anebo povinnost nebo prohlásit, že právo nebo povinnost mají anebo nemají.

Podle § 27 odst. 2 správního řádu účastníky jsou též další dotčené osoby, pokud mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech. K tomu, aby se určitá osoba stala účastníkem správního řízení podle uvedeného ustanovení, přitom postačuje pouhá možnost přímého dotčení na právech. K účastenství v řízení však nemůže postačovat dotčení nepřímé.

Podle § 27 odst. 3 správního řádu účastníky jsou rovněž osoby, o kterých to stanoví zvláštní zákon. Nestanoví-li zvláštní zákon jinak, mají postavení účastníků podle § 27 odst. 2 správního řádu, ledaže jim má rozhodnutí založit, změnit nebo zrušit právo anebo povinnost nebo prohlásit, že právo nebo povinnost mají anebo nemají; v tom případě mají postavení účastníků podle § 27 odst. 1 správního řádu.

Zákon o potravinách v části, která je procesní úpravou *lex specialis* ke správnímu řádu, neobsahuje speciální definici účastníků v řízení o správním deliktu podle tohoto zákona, a proto je zapotřebí aplikovat úpravu účastenství v řízení podle správního řádu.

Účelem správního trestání je prošetření toho, zda se konkrétní subjekt dopustil zákonem zakázaného jednání, které je následně prostřednictvím řízení o správním deliktu sankcionováno. V souzené věci mělo být v předmětném řízení objasněno, zda se společnost Kaufland Česká republika v.o.s. dopustila správního deliktu vymezeného v oznámení o zahájení správního řízení. Takové správní řízení pak mohlo být vedeno toliko proti společnosti Kaufland Česká republika v.o.s., která byla jediným možným účastníkem řízení, jehož práva nebo povinnosti mohou být tímto řízením, resp. vydaným rozhodnutím, bezprostředně dotčeny. K problematice účastenství v řízení o uložení pokuty za správní delikt se již vyjádřil Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 25. 6. 2009, č. j. 30 Ca 248/2007 - 27, podle něhož „[ú]častníkem řízení o správním deliktu právnické osoby ve smyslu § 27 odst. 1 písm. a) správního řádu z roku 2004 je toliko osoba, jíž je sankce ukládána. Účastníkem řízení ve smyslu § 27 odst. 2 citovaného zákona není osoba, které osoba, jíž je sankce ukládána, uloží sankci vyplývající z jejich obchodně právních vztahů (odstoupení od smlouvy, smluvní pokuta). Možnost účastenství takové osoby nelze dovodit ani z toho, že v daném řízení byl zhotoven protokol a zajištěn důkazní prostředek, jejichž využití by přicházelo v úvahu i ve správním řízení o správním deliktu proti této osobě“. S těmito závěry se Nejvyšší

správní soud plně ztotožňuje a shledává je za zcela použitelné i pro souzenou věc, neboť předmětné rozhodnutí vychází ze zcela identického skutkového základu, navíc rovněž v oblasti potravinového práva.

Nejvyšší správní soud je tedy přesvědčen, že vydáním rozhodnutí o správním deliktu osobě odlišné od stěžovatelky nehrozilo přímé dotčení na právech nebo povinnostech stěžovatelky ve smyslu § 27 odst. 2 správního řádu. Lze připustit, že se stěžovatelka mohla cítit určitým způsobem výrokem o vině společnosti Kaufland Česká republika v.o.s. zprostředkovaně, a tedy nepřímou, dotčena, například obecně na své dobré pověsti či ohledně svého postavení obchodního partnera společnosti Kaufland Česká republika v.o.s., což se mohlo následně projevit v obchodní spolupráci mezi ní a uvedenou společností. Samotný výrok o vině a trestu ve vztahu ke společnosti Kaufland Česká republika v.o.s. se však práv stěžovatelky nikterak nedotkl. Zprostředkovaný dopad rozhodnutí o správním deliktu, jenž se vůči stěžovateli mohl potenciálně projevit v soukromoprávní rovině, tedy právo stěžovatelky na účastenství v předmětném správním řízení nezaložil. Nebylo proto možné přisvědčit stěžovateli, že dílčí výrok o vině, kterým byla společnost Kaufland Česká republika v.o.s. shledána vinnou ze spáchání správního deliktu podle zákona o potravinách, se přímo dotýkal jejich práv nebo že takové přímé dotčení na jejich právech hrozilo. Správní orgány i soud tedy správně posoudily, že v souzené věci nebyla stěžovatelka dotčenou osobou ve smyslu § 27 odst. 2 správního řádu. Rozhodnutí o tom, že stěžovatelka není účastníkem předmětného řízení o správním deliktu, bylo tedy vydáno v souladu se zákonem.

Stěžovatelka je dále přesvědčena, že soudy i žalovaná nesprávně posoudily právní otázku, zda dotčení stěžovatelky na jejich právech nemohlo spočívat v zásahu do dobré pověsti právnické osoby ve smyslu § 19b odst. 3 občanského zákoníku. K takovému dotčení mělo podle stěžovatelky dojít tím, pokud by v rozhodnutí žalované o správním deliktu, resp. v tiskových zprávách vztahujících se k případu, byla uvedena její identifikace. K tomu Nejvyšší správní soud odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 4. 11. 2010, č. j. 62 Af 46/2010 - 337, který byl publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 2340/2011. Podle tohoto rozhodnutí *„[j]estliže správní orgán prostřednictvím tisku informuje o průběhu či výsledku jím vedeného správního řízení a jestliže má účastník správního řízení za to, že zveřejnění této informace, obsah a způsob, jakým je poskytována, má difamující charakter a poškozuje jeho dobrou pověst (dobrou pověst právnické osoby), pak právním prostředkem ochrany není žaloba podle § 82 s. ř. s., ale žaloba v občanském soudním řízení proti neoprávněnému zásahu do dobré pověsti právnické osoby podle § 19b odst. 3 občanského zákoníku“*. Podle názoru Nejvyššího správního soudu lze závěry z tohoto rozhodnutí vztáhnout i na případ stěžovatelky, ačkoliv nebyla účastnicí předmětného správního řízení. V souzené věci nebylo možné dovodit účastenství stěžovatelky v předmětném řízení o správním deliktu z toho, že se stěžovatelka cítila být dotčena na svém právu na ochranu dobré pověsti právnické osoby proto, že žalovaná předala sdělovacím prostředkům určité informace o dané kauze. Není však současně sporu o tom, že se stěžovatelka proti zveřejňování údajů v tiskových zprávách může bránit prostředky, jež jí dává soukromé právo. Nejvyšší správní soud se neztotožnil s tvrzením stěžovatelky, že jí krajský soud zabránil v domáhání se svých práv v jakémkoliv řízení. Naopak, jak vyplývá z citovaného rozhodnutí, stěžovatelka tuto možnost má, a sice v soukromoprávní oblasti.

pokračování

Ve vztahu k tvrzení, že pokud byla v předmětném řízení autoritativně řešena otázka vlastností výrobku stěžovatelky jako primární předmět správního řízení ve smyslu § 68 odst. 2 správního řádu, má toto dopad na stěžovatelku, lze uvést, že primární předmět správního řízení bylo posouzení, zda se společnost Kaufland Česká republika v.o.s. dopustila správního deliktu tím, že uvedla do oběhu potravinu, která neměla předepsané vlastnosti, ačkoliv mohla a měla ověřit shodu údajů deklarovaných na obale a skutečného obsahu potravinu.

Ohledně námitky stěžovatelky, že krajský soud ve svém rozsudku nesprávně odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 25. 6. 2009, č. j. 30 Ca 248/2007 - 27, jenž však není možné nikde dohledat, Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že předmětné rozhodnutí může kdokoli bez obtíží vyhledat na internetové stránce www.nssoud.cz, což krajský soud ve svém rozhodnutí uvedl. Plný text tohoto rozhodnutí je každému přístupný a nebylo tedy nezbytně třeba, aby Krajský soud v Hradci Králové z tohoto rozhodnutí v napadeném rozsudku detailně citoval. Uvedeným postupem se proto krajský soud nedopustil porušení žádného ustanovení soudního řádu správního.

K námitce, podle níž správní orgány nezohlednily v řízení všechny důkazy předložené stěžovatelkou, Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem uvádí, že správní orgány nepochybily, pokud tyto důkazy vyhodnotily jako důkazy nezpůsobilé prokázat účastenství stěžovatelky v předmětném správním řízení. V takovém případě nelze dospět k závěru, že by správní orgány důkazy stěžovatelky zcela opomněly; pouze dospěly k názoru správnému i podle Nejvyššího správního soudu, tedy že stěžovatelkou předložené důkazy nemohou založit její účastenství v daném řízení ve smyslu § 27 odst. 2 správního řádu.

Pokud jde o námitku upozorňující na dvojkolejnost výkonu dozoru nad dodržováním povinností podle zákona o potravinách, Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že zákon o potravinách rozděluje v ustanovení § 16 kontrolu dodržování povinností mezi orgány ochrany veřejného zdraví, orgány veterinární správy a Státní zemědělskou a potravinářskou inspekci. Výsledkem takové dělby pravomoci pak je, že ve fázi výroby potravin vykonává dozor a kontrolu orgán veterinární správy a ve fázi uvádění potravin do oběhu pak vykonává kontrolu Státní zemědělská a potravinářská inspekce, a to plně v souladu se zákonem o potravinách.

Nejvyšší správní soud má s ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti za to, že Krajský soud v Hradci Králové postupoval správně, pokud žalobu proti rozhodnutí žalované zamítl. Neshledal přitom ani nepřezkoumatelnost soudního rozhodnutí ani rozhodnutí správních ani zatížení žádného řízení jakoukoliv vadou. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 120 a § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšné stěžovatelce náhrada nákladů řízení nepřisluší a žalované v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. listopadu 2013

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu